

עמם, והכל כראוי. יששכר וזבולון שתי ירכים. מקום שיונקים נביאי האמת. יששכר ירף ימין, כתוב ומבני יששכר יודעי בינה לעתים (זבולון ירך שמאל), וכתוב (דברים לג) שמח זבולן בצאתך. ובשעור גדול כתוב (בראשית מט) זבולן לחוף ימים ישכן והוא לחוף אנית. מה הטעם? משום שוירכתו על צידן. שעור (הירך שלו) עד צידון.

בנימין נשאר למעלה בין הירכים, שהרי יוסף היה דיוקנו בארץ, ולהשתמש בעולם הזה, ועמו השתמש משה, שכתוב (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. בנימין הסתלק למעלה, בנימין צדיקו של עולם.

מכרכים למטה - דן ונפתלי גד ואשר. בירך שמאל - דן עד פרק הרגל, פרק הרגל נפתלי, ומשום כך נפתלי אילה שלחה, קל ברגליו. בירך ימין גד, והוא יגד עקב, עד פרק העקב. אשר פרק של עקב ימין, וטבל בשמן רגלו, וכתוב ברגל ונחשת מנעליך.

כך אלה הם דיוקנאות עליונים, דיוקן שלמעלה. ומשום שהיו בריות ממש בעולם הזה, נתקנה בהם השכינה בשנים עשר הפרקים הללו שנים עשרה התפשטות שנתפשטו ממש מישראל, שכתוב כל אלה שבטי ישראל שנים עשר. התפשטות של ישראל, אלה נקראים. להתפשטות שם של מ"י להיות בגין כראוי, להיות ישראל בכלל של שם אלהים. אל"ה הוא ישראל בכלל. מ"י חבר (כרא) אלה עמו, והיה בגין שלם על תקונו, שם אחד ממש.

זהו שאמר לו ליעקב אותו הממנה של עשו, שכתוב (בראשית לב) כי שרית עם אלהים, (עם אנשים

יאות. יששכר וזבולון, תרין ירכין. אתר דינקי נביאי קשוט. יששכר ירכא ימינא, פתיב (דברי הימים א יב) ומבני יששכר יודעי בינה לעתים (ס"א זבולון ירכא שמאלא) וכתוב, (דברים לג) שמח זבולון בצאתך, ובשעורא רברבא, פתיב, (בראשית מט) זבולון לחוף ימים ישכן והוא לחוף אניות. מאי טעמא. בגין דוירכתו על צידן. שיעורא (ס"א דנרף דידיה) עד צידון.

בנימין, אשתאר לעילא בין ירכין, דהא יוסף הוה דיוקניה בארעא, ולאשתמשא בעלמא דא, ועמיה אשתמש משה, דכתיב, (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף עמו. בנימין אסתלק לעילא, בנימין צדיקו דעלמא. מכרכין לתתא, דן ונפתלי גד ואשר. בירכא שמאלא, דן עד פרקא דרגלא. פרקא דרגלא נפתלי. ובגין כך, נפתלי אילה שלוחה, קל ברגלוי. בירכא ימינא. גד, והוא יגוד עקב, עד פרקא דעקב. אשר פרקא דעקב ימינא. (דברים לג) וטובל בשמן רגלו. וכתוב ברגל ונחשת מנעליך.

כך אליו, אינון דיוקנין עלאין, דיוקנא דלעילא. ובגין דהוּו בריין ממש בהאי עלמא, אתקנת בהו שכינתא, (דף ק"ה ע"א) באלין תריסר פרקין, תריסר מתיחין, דאתמתחו מישראל ממש. דכתיב, (בראשית מט) כל אלה שבטי ישראל שנים עשר. מתיחין דישראל, אלה אקרוין. לאתמתחא שמא דמ"י, למיהוי בגינא כדקא יאות, למיהוי ישראל בכלל דשמא דאלהים. אל"ה איהו ישראל בכלל. מ"י חבר (נ"א כרא) אלה בהדיה, והוה בגינא שלים על תקונייה, שמא חדא ממש.

חדא הוא דאמר ליה ליעקב, ההוא ממנא דעשו, דכתיב, (בראשית לב) כי שרית עם

וְתוֹכַל) לַמַּעֲלָה, בְּתַקוֹן רִאשׁוֹן
בְּבִנְיָן רִאשׁוֹן. כָּל אֵלֶּה, וְדַאי בְּנִינָא
רִאשׁוֹן הוּא.

וְכָן אֵין פְּלִינ לְיִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם
וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. וְחֹס וְשְׁלוֹם,
אֲלֵמָּלֵא יָכְלוּ, הַשֵּׁם הַזֶּה לֹא הָיָה.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (יְהוֹשֻׁעַ ז) וְהִכְרִיתוּ אֶת
שְׁמִנּוּ מִן הָאָרֶץ וּמָה תַעֲשֶׂה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שֵׁם הַגָּדוֹל זֶה
הַבְּנִין הָרִאשׁוֹן, שֵׁם הָרִאשׁוֹן
אֱלֹהִים. וְעָכְשׁוּ שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת,
(יִתְחַבֵּר) כְּבִיכּוֹל נָפַל כָּל הַבְּנִין,
וְלַעֲתִיד לֵבֵא כְּשִׁישְׂרָאֵל הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת בְּנֵי מִהְגְּלוֹת, מִי
וְאֵלֶּה שֶׁהָיוּ בְּפִרּוֹד בְּגִלּוֹת
יִתְחַבְּרוּ כְּאַחַד, וְשֵׁם הָאֱלֹהִים
יִהְיֶה שְׁלֵם עַל תַּקוּנוֹ וְהָעוֹלָם
יִתְבַּסֵּם. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ט) מִי
אֵלֶּה כְּעַב תַּעֲוִפִּינָה וְכִיּוֹנִים אֶל
אַרְבַּתֵּיהֶם.

וּמִשּׁוֹם שֶׁהוּא שֵׁם אֶחָד, לֹא כְּתוּב
מִי וְאֵלֶּה, אֲלֵא מִי אֵלֶּה, שֵׁם אֶחָד
לֹא פִרּוֹד, וְהוּא אֱלֹהִים. שְׁעָכְשׁוּ
בְּגִלּוֹת הַתַּעֲלָה מִי לַמַּעֲלָה,
כְּבִיכּוֹל הָאֵם מַעַל הַבְּנִים, וְהַבְּנִים
נָפְלוּ, וְהַשֵּׁם שֶׁהָיָה שְׁלֵם, שֶׁהוּא
הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן הַגָּדוֹל הָרִאשׁוֹן,
נָפַל.

וְעַל זֶה אָנוּ מַתְּפִלִּים וּמִקְדָּשִׁים
בְּכַתִּי כְּנִסִּיּוֹת עַל הַשֵּׁם הַזֶּה
שִׁיבְנָה כְּמוֹ שֶׁהָיָה, וְאוֹמְרִים
יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהֶם רַבָּא. אֲמֵן
יְהֵא שְׁמִיהֶם רַבָּא מְבָרַךְ. מִי זֶה שְׁמוֹ
הַגָּדוֹל? אוֹתוֹ הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַכֹּל,
מִשּׁוֹם שֶׁאֵין לוֹ בְּנִין אֲלֵא עִמָּנוּ.
מִי לֹא יִבְנֶה לְעוֹלָם אֲלֵא בְּאֵלֶּה.
וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי אֵלֶּה כְּעַב
תַּעֲוִפִּינָה, וְיִרְאוּ כָּל הָעוֹלָם שֶׁהָיָה
הַשֵּׁם הַעֲלִיּוֹן נִתְקַן עַל תַּקוּנוֹ.
וְאֵם שְׁמוֹ הַגָּדוֹל הַזֶּה נִתְקַן וְנִבְּנָה
עַל תַּקוּנוֹ, הָרִי יִשְׂרָאֵל שׁוֹלְטִים
עַל הַכֹּל, וְכָל שְׂאֵר הַשְּׁמוֹת יִחְזְרוּ

אֱלֹהִים, (עִם אֲנָשִׁים וְתוֹכַל) לְעִילָא, בְּתַקוּנָא קְדָמָא,
בְּבִנְיָנָא קְדָמָא. כָּל אֵלֶּה, וְדַאי בְּנִינָא
קְדָמָא אִיהוּ.

וְעַל דָּא, לִית שְׁצִיאוֹ לְיִשְׂרָאֵל, לְעַלְמֵי
עַלְמִין. וְחֹס וְשְׁלוֹם אֲלֵמָּלֵא יִשְׁתַּצִּיאוּ,
שְׁמָא דָּא לֹא הָיָה, הָדָא הוּא דְכָתִיב, (יְהוֹשֻׁעַ ז)
וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמִנּוּ מִן הָאָרֶץ וּמָה תַעֲשֶׂה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שְׁמָא גָדוֹל, דָּא, בְּנִינָא
קְדָמָא, שְׁמָא קְדָמָא אֱלֹהִים. וְהַשְׁתָּא
דִּישְׂרָאֵל אֵינוֹן בְּגִלּוֹתָא, כְּבִיכּוֹל כָּל בְּנִינָא
נָפַל. לְזִמְנָא דְאַתִּי, כִּד יִפְרוֹק קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְבָנוֹי מִגְּלוֹתָא, (יִתְחַבֵּר) מִי וְאֵלֶּה דְהוּא
בְּפִרּוֹדָא בְּגִלּוֹתָא, יִתְחַבְּרוּן כְּאַחַד, וְשְׁמָא
דְּאֱלֹהִים יְהֵא שְׁלֵם עַל תַּקוּנִיהָ, וְעַלְמָא
יִתְבַּסֵּם. הָדָא הוּא דְכָתִיב, (יִשְׁעִיָּה ט) מִי אֵלֶּה כְּעַב
תַּעֲוִפִּינָה וְכִיּוֹנִים אֶל אַרְבַּתֵּיהֶם.

וּבְנִין דְּאִיהוּ שְׁמָא חָדָא, לֹא כְּתִיב מִי וְאֵלֶּה,
אֲלֵא מִי אֵלֶּה, שְׁמָא חָדָא, בְּלֹא פִרּוֹדָא,
וְהוּא אֱלֹהִים. דְּהַשְׁתָּא בְּגִלּוֹתָא, אֶסְתַּלַּק מִי
לְעִילָא, כְּבִיכּוֹל אִימָא מַעַל בְּנִין. וּבְנִין נָפְלוּ.
וְשְׁמָא דְהוּא שְׁלֵם, דְּהוּא שְׁמָא עֲלָאָה רַבְּרָבָא
קְדָמָא, נָפִיל.

וְעַל דָּא, אָנֹן מַצְלִין, וּמִקְדָּשִׁין בְּכַתִּי כְּנִסִּיּוֹת, עַל
שְׁמָא דָּא, דִּיתְבְּנִי כְּמָה דְהוּא. וְאַמְרִי
יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמִיהֶם רַבָּא. אֲמֵן יְהֵא שְׁמִיהֶם
רַבָּא מְבָרַךְ. מִאֵן שְׁמִיהֶם רַבָּא. הַהוּא קְדָמָא
דְּכָלָא, בְּגִין דְּלִית לִיהָ בְּנִינָא אֲלֵא בְּהָדָן. מִי
לֹא יִתְבְּנִי לְעוֹלָם, אֲלֵא בְּאֵלֶּה. וְעַל דָּא,
בְּהוּא זְמָנָא, מִי אֵלֶּה כְּעַב תַּעֲוִפִּינָה. וְיִחְמוּן
כָּל עַלְמָא, דְּהֵא שְׁמָא עֲלָאָה אֶתְתַּקֵּן עַל
תַּקוּנִיהָ.

וְאִי שְׁמִיהֶם רַבָּא דָּא אֶתְקַן, וְאַתְבְּנִי עַל תַּקוּנִיהָ,

הָא יִשְׂרָאֵל שְׁלִיטִין עַל כָּלָא, וְכָל שְׂאֵר שְׁמָהֶן יִתְהַדְּרוּן עַל תַּקוּנִיהָ,